

Η πιο σπουδαία, η πιο αισιόδοξη γιορτή της Ορθοδοξίας έρχεται κατά τεκμήριο μέσα στην άνοιξη. Πάσχα λοιπόν και με περισσότερη ελληνικότητα, χωρίς να ξεφεύγουμε από το ορθόδοξο θρησκευτικό πλαίσιο, Λαμπρή.

Κατά πως διαβάζουμε έθιμο διαμορφωμένο από την Βυζαντινή περίοδο, όπως όλα τα Χριστιανικά. Σε τούτο το πλαίσιο, καθάριζαν, έβαφαν τα σπίτια τους και φρόντιζαν την περιβολή τους, ώστε να αποτελείται από αχρησιμοποίητα ρούχα. Έτσι προέκυψε και η έκφραση λαμπριάτικα.

Στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, τόσο στην Πόλη όσο και στην μητροπολιτική Ελλάδα το έθιμο διατηρήθηκε. Καταγραφές Ευρωπαίων περιηγητών αναφέρουν ότι οι εορτασμοί γίνονταν με την ανοχή του κατακτητή.

Κι όταν πια ήχησαν οι σάλπιγγες του '21, κι όταν εννιά χρόνια αργότερα αναγνωρίστηκε το νεοελληνικό κράτος, η Λαμπρή πήρε τις πραγματικές της διαστάσεις.

Από τότε το Πάσχα αποτελεί ένα μοναδικό φαινόμενο συνδυασμού θρησκευτικής κατάνυξης, ανοιξιάτικης εορτής, λαογραφικής σύναξης και συνάντησης με τη φύση. Δίχως διάθεση φιλονικίας, με τον προσήκοντα σεβασμό προς κάθε άποψη, ας μην περιορίσουμε τούτη την μέρα, μόνο στο αυστηρό, θρησκευτικό της πλαίσιο.

Κι αν η θεολογία είναι επιστήμη, ας ακολουθήσει το Δαρβινικό πρότυπο και ας μην μαραζώνει και απομονώνεται με κηρύγματα μίσους. Μια θρησκευτική πίστη χωρίς αφορισμούς και φανατισμούς, θα είναι πολύ πιο αποτελεσματική στους πιστούς, πιο ελκυστική στους υπόλοιπους και σαφώς πιο συμπαθής σε όλους.

...ένεκα η εορτή. (foto: Q)